

Η Εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού Γέροντα Ιεροθέου, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Αββά Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Η Εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Αββά Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου Αρχιμανδρίτου π. Ιεροθέου τελέστηκε την Τετάρτη 29 Ιανουαρίου 2025.

Για την Εξόδιο Ακολουθία και την ταφή του μακαριστού Ηγουμένου μετέβησαν στην εν λόγω Ιερά Μονή ο Πατριαρχικός Επίτροπος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος με Αγιοταφίτες Πατέρες.

Την Εξόδιο Ακολουθία τέλεσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ησύχιος συνιερουργούντων των Σεβασμιωτάτων Αρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους και Αβήλων κ. Δωροθέου, των Ιερομονάχων του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων και του Πνευματικού του Αγίου Σάββα Αρχιμανδρίτου π. Ευδοκίμου και των Ιερέων των ομόρων περιοχών της Βηθλεέμ.

Παρέστησαν συμπροσευχόμενες μοναχές και συμπροσευχόμενοι μοναχοί από τα Ιεροσόλυμα και πλήθος λαού από την Βηθλεέμ.

Τον επικήδευσε προς τον εκλιπόντα Αγιοταφίτη Αρχιμανδρίτη εκφώνησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος ο οποίος, μεταξύ άλλων,

αναφέρθηκε στον βίο, στον ζήλο, στην αυταπάρνηση και στην σχεδόν πεντηκονταετή προσφορά του μακαριστού Καθηγουμένου.

«Ὡσαύτως, μὴ δειλιῶν ἐνώπιον κινδύνων, ὑπερήσπισε θερμῶς τὰ περίξ τῆς Μονῆς κτήματα τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τῶν ἐπιβούλων, πολλάκις μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ», ανέφερε χαρακτηριστικά και μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Αναλυτικά ο επικήδειος λόγος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου:

“Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ ἅγιοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ τῶν Ἁγίων τόπων,

Χρέος ἱερόν καὶ ἅγιον συγκαλεῖται ἡμᾶς σήμερον εἰς τὴν περίβλεπτον καὶ ἱστορικὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ἵνα προπέμψωμεν τόν πολιόν ἀδελφόν ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτην Ἱερόθεον, ἡγούμενον καὶ ἀνακαινιστὴν τῆς Ἱεῤῥας ταύτης παλαιφάτου Μονῆς.

Τό «ὄντως φοβερῶτατον τοῦ θανάτου μυστήριον» αὐθις βλέποντες προκείμενον ἐν μέσῳ ἡμῶν, ἐξαπορούμεθα μετὰ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, «ποία τοῦ βίου τρυφή διαμένει λύπης ἀμέτοχος; Ποία δόξα ἔστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; Πάντα σκιᾶς ἀσθενέστερα, πάντα ὀνείρων ἀπατηλότερα· μία ροπή καὶ ταῦτα πάντα θάνατος διαδέχεται». Τὴν φοβερὰν καὶ ζοφερὰν ταύτην πραγματικότητα, τὴν εἰσαχθεῖσαν εἰς τό ἀνθρώπινον ἡμῶν γένος ἔνεκα τῆς προπατορικῆς παραβάσεως, ὡς παραφθοράν τινα καὶ ἀφύσικον κατάληξιν, ὁ Πανάγαθος Θεός ἡμῶν, «ἵνα μὴ τό κακόν ἀθάνατον γένηται», ἐπανωρθώσατο ἥτοι «τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ’ ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν», (Ρωμ. 8,32), Ὅς καὶ «ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ» (Φιλ. 2,8), «ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τό κράτος ἔχοντα τοῦ

θανάτου, τούτέστι τόν διάβολον» (Έβρ. 2,14) καί «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωήν αἰώνιον», (Ίω. 3,15).

Ἐν ταύτῃ τῇ ὁμολογίᾳ καί ἱερᾷ πίστει τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀνετράφη ὁ ἀδελφός ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθεος, κατά κόσμον Ἰωάννης Σηφάκης, γεννηθεῖς τῷ ἔτει 1929 ἐν τῷ χωρίῳ Μαχαιρᾷ Ἡρακλείου Κρήτης, ὅπου καί διήκουσε τά ἐγκύκλια γράμματα. Τῷ 1953 ἐστρατεύθη εἰς Ἑλλάδα καί μετέσχε ἐκστρατευτικοῦ σώματος καί μετέβη εἰς Κορέαν, ἔνθα αἱ κακουχίαι, τά παθήματα καί τά μαθήματα ἔμελλον νά ποδηγετοῦν αὐτόν εἰς τό ἐπίλοιπον τοῦ βίου του. Κατά τήν ἐν Κορέᾳ διατριβήν αὐτοῦ, ἔκανε τάμα εἰς τόν Ἅγιον Θεόν, ὅτι ἂν διασωθῆ ἐκ τοῦ πολέμου, θά μεταβῆ εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν πρός προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Τόπων. Ἐπιστρέψας ἐκ Κορέας καί μετά πάροδον ὀλίγων μηνῶν, μεθ' ἑνός φίλου αὐτοῦ ἐπραγματοποίησεν τά τάξιμον αὐτοῦ.

Τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1954, κατά τήν εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, συνήνητησε τόν μακαριστόν Πατριάρχη κυρόν Τιμόθεον, ὅς ἀντικρύσας τόν τότε Ἰωάννην, προέτρεψεν ἐπιμόνως αὐτόν νά παραμείνῃ εἰς τούς Ἁγίους Τόπους, ὅπως ὑπηρετήσῃ τήν Ἐκκλησίαν. Τοῦ νεαροῦ Ἰωάννου ἀποκρινεμένου ὅτι «εἶναι ἀγράμματος καί διά τοῦτο δέν δύναται», ὁ Πατριάρχης ἀντεῖπεν ὅτι «καί οἱ Ἀπόστολοι ἀγράμματοι ἦσαν»! Οὕτως ἠλιευμένος ὁ πολίος ἡμῶν ἀδελφός, καταλείψας τόν στρατόν τοῦ ἐπιγείου Βασιλέως, ἐστρατεύθη εἰς τήν ἐκστρατευτικήν φάλαγγα τοῦ Οὐρανίου Δεσπότη, ἦτοι τήν γεραράν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα, ἐπιδείξας ζῆλον καί αὐταπάρησιν εἰς τήν διακονίαν αὐτοῦ, μή ἐπιστρέψας οὐδέποτε πάλιν εἰς Ἑλλάδα!

Ἄμα τῇ ἀποφάσει τῆς παραμονῆς αὐτοῦ ἐνταῦθα, διωρίσθη παιδονόμος ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Σχολῇ καί τῷ 1956 ἀνέλαβε τήν ἐπιστασίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θαβωρίου Ὅρους, ἐν ἧ καί ἐκάρη μοναχός τῇ 5^ῃ Μαΐου 1957, χειροτονηθεῖς Διάκονος καί Πρεσβύτερος τῷ ἰδίῳ ἔτει ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Ναζαρέτ Ἰσιδώρου. Ἐκτοτε ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους διακονίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ, ὡς ἐπιστάτης τῶν κτημάτων τοῦ Πύργου τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου, ὡς Ἡγούμενος ἐν Ἱεριχοῖ, ὡς Ἡγούμενος τῆς παρά τόν Ἰορδάνην Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Μπετζαλά.

Τῇ 25^ῃ Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1976 διωρίσθη ἰσόβιος Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου. Διαρκούσης τῆς σχεδόν πενηκονταετοῦς διακονίας αὐτοῦ ἐνταῦθα, εἰργάσθη θείῳ ζήλῳ διά τήν ἀνακαίνισιν καί τόν καλλωπισμόν τῆς Μονῆς, κοσμήσας διά βυζαντινῶν ἀγιογραφῶν τόν ἱερόν Ναόν καί ἐξωραίσας τόν δάπεδον αὐτοῦ διά καλαισθητῶν μαρμάρων. Ἀνωκοδόμησεν τόν δεύτερον ὄροφον τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος τῆς Μονῆς, δημιουργήσας ξενῶνα πρός φιλοξενίαν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν, οὓς καί ἡγάπα ὁ γέρων Ἱερόθεος καί πάντοτε ἀφιέρωνεν ὥρας διά τήν μετ' αὐτῶν

ἐπικοινωνίαν πρὸς πνευματικὴν οἰκοδομὴν καὶ ἐπιστηριγμὸν αὐτῶν.

Ὡσαύτως, μὴ δειλιῶν ἐνώπιον κινδύνων, ὑπερήσπισε θερμῶς τὰ περίξ τῆς Μονῆς κτήματα τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τῶν ἐπιβούλων, πολλάκις μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Τό ἀνθρωπίνως ἐγειρόμενον ἐρώτημα: «πῶς ὑπέμεινεν τὰς δυσκολίας ταύτας;» δύναται νά ἀπαντήσωμεν διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, λέγοντος: «Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; ... τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; καθὼς γέγραπται ὅτι ἔνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς· ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς», (Ρωμ. 8, 31.35-37). Τὰ λόγια ταῦτα δύνανται νά ἐρμηνεύσωσι τὴν ἐπί γῆς βιωτὴν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱεροθέου καὶ τὴν βεβαίαν αὐτοῦ πίστιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς μοναχικῆς αὐτοῦ ιδιότητος καὶ τὴν ἱεράν ἀποστολὴν τῆς Ἀγιοταφικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, διὰ τὴν ὁποίαν, μὴ φειδόμενος κόπων, ἠνάλωσεν ἑαυτὸν ἐπὶ 71 ἔτη.

Ἐκ μέρους τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου Γ', ὁ Ὅποιος μετέβη σήμερον εἰς Ἀλβανίαν, ἵνα παραστῆ εἰς τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Ἀναστασίου, παρακαλῶ, ὅπως δεηθῶμεν ἐκ βάθους ψυχῆς τοῦ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχοντος ἀθανάτου Βασιλέως ἡμῶν Χριστοῦ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτου Ἱεροθέου ἐν χώρα ζώντων, μετὰ δικαίων καὶ ὁσίων, ὅπως ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, «ἐκλάμψη ὡς ὁ ἥλιος σὺν ἀγγέλοις εἰς ζωὴν αἰώνιον σὺν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ὁρῶν αὐτόν καὶ ὀρώμενος καὶ ἄληκτον τὴν ἀπ' αὐτοῦ εὐφροσύνην καρπούμενος», (Ἰω. Δαμασκηνός).

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφέ ἡμῶν!".

Ακολούθησε η ταφή του μακαριστού Καθηγουμένου στο Κοιμητήριο της Ιεράς Μονής.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ: Εκοιμήθη ο Γέροντας Ιερόθεος, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Αββά Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου](#)

